

DEBATT

Martine Aurdal
Debatt- og kronikk-ansvarlig

Cornelia Kristiansen

Lars-Christian U. Talseth

KRONIKK: 6000 tegn inkl. mellomrom. **HOVEDINNLEGG:** 3000 tegn inkl. mellomrom. **REPLIKK:** 2000 tegn inkl. mellomrom. Legg ved portrettfoto.

4 av ti nordmenn har tatt opp forbrukslån. Det viser en fersk undersøkelse utført av analyseselskapet YouGov på vegne av Komplett Bank. Blant de som har eller har tatt opp forbrukslån, har pengene oftest blitt brukt på bil, reparasjoner, interiør og reiser. Kjøp av ny TV er også blant de vanlige grunnene. Syv prosent svarer at forbrukslånet har gått til flatskjerm, melder dinepenger.no.

RETT FRA NETT

«Jeg er kvinne, selv om jeg kanskje ikke følger 'oppskriften' for å være en typisk kvinne», skriver melkebonden Norun Bergheim.

Herlig! Kjenner meg litt igjen, selv om jeg bor midt i byen og ikke har andre dyr enn en hund. Sminke: tja, kanskje én gang i måneden. Shopping: usj, la meg slippe. Interiør: kjedelig. Røffe fjellsko som tåler en trøkk og allværsjakke til lange fjellturer med bikkja: ja takk! Og enda påstår samboeren min at jeg ser slank og sunn og vakker ut. Jaja, det er jo mulig han ikke tør å si annet, men jeg er nå like glad uansett.

A. K. M.

Helt knall artikkel. Det viser fint at det som media vil framstille som den perfekte kvinne er et bilde som ikke stemmer med virkeligheten. Hun snakker om sitt liv som det er, og viser at der er kvinner som er helt seg selv og ikke trenger å streve etter å være som media og moteindustrien vil at vi skal være. Rosablogger er kjedelig, de viser bare den gruppe kvinner som bruker masse penger på å følge medias bilde av kvinner.

Annelie Molin

Kvinner er vel like forskjellige som mennesker generelt, man er ikke mer eller mindre verdt om man er sønn eller sønn. Vi er alle verdensborgere, kvinner som menn, og vår oppgave i livet er ikke å bli lykkelige eller å gjøre andre lykkelige, men å forvalte vår verden på en forsvarlig og bærekraftig måte. Det er i alle fall min mening, selv om det virker som om de fleste ikke tenker lenger enn middagen i morgen!

Hilde Herigstad

KUNST: I to år har Civita forsøkt å stemple meg som en «nyttig idiot for et

Civita og ucivita

KRONIKK

Morten Traavik
Kunstner

I NORGE, DENNE tross alt beste av verdener, er et av velferdsdemokratiets få skyggesider alle de altfor mange dårlige alternativene man må velge mellom. Ved forrige stortingsvalg var kvalene for undertegnede større enn noensinne: naive, selvhøytidelige godfjotter til sentrum-venstre eller uvitende, paranoide fjøsniisser til sentrum-høyre?

Av ren desperasjon endte jeg derfor med å proteststemme Senterpartiet. Av de (ganske få) alternativene som er verre, er nemlig å ikke stemme. Den som ikke gidder å ofre en liten time av sin egen grunnlovsfestede frihet, betalt for av generasjoners kamp og oppofrelser, til å medbestemme hvilket samfunn vi skal lage sammen, burde fratas statsborgerskapet og settes på første fly til Saudi-Arabia.

OM VI I DAGENS stadig mer sosialt fragmenterte norske samfunn fortsatt skal kunne enes om ett forbannet ansvar som borger, som *civitas*, så la det være ikke bare retten, men plikten til å stemme. I verden rundt oss fødes tusenvis hver eneste dag inn i samfunn og systemer der retten til medbestemmelse i beste fall kun er ord på papir.

SOM FOR eksempel i Nord-Korea. Et ikke helt tilfeldig valgt eksempel på bakgrunn av den heftige debatten rundt konsertforestillingen «Kardemomyang» som jeg iscenesatte i Bergen under årets Festspill.

Forestillingen gjør blant annet bruk av sanger og illustrasjoner fra Thorbjørn Egners udødelige klassiker «Folk og røvere i Kardemomme By», fremført med imponerende virtuositet av unge nord-koreanske musikkelever mellom 11 og 15 år fra Kum Song Middle School i hovedstaden Pyongyang, som ikke bare har oversatt sangtekstene til

koreansk men også parallelt øvd dem inn utenat på norsk (!).

SLIK DEN KJENTE filosofen og teoretikeren Slavoj Žižek har beskrevet kunstneriske uttrykk som nærmer seg den totalitære estetikken, så utfordrer og potensielt undergraver også «Kardemomyang» både nasjonale og politiske symboler. Ikke gjennom å stille seg utenfor dem og kritisere dem, men gjennom å være dem og fylle dem med nye og flere meningslag i tillegg til det opprinnelige.

Blant de mange positive og innsiktsfulle anmeldelsene av forestillingen finner vi kulturredaktøren i det høyreliberale samfunnsdisskriftet Minerva, som kaller Kardemomyang «det mest fascinerende jeg har sett på lenge» og konkluderer med at «Det er lenge siden noe har klart å få meg til å føle både glede, vantro, vemmelse og usikkerhet på samme tid» (23.05.). Nettopp og bravo - det ene utelukker ikke det andre! Minerva deler både ideologisk landskap og fysiske kontorlokaler med sin egen tante Sofie, den «liberale tankesmien» Civita.

SISTNEVNT HAR med all mulig tydelighet demonstrert at plasen til flere parallelle tanker i hodet også hos liberalere blir mindre med

fremskreden alder. Så mye tid, energi og etter hvert også penger har Civita brukt på sitt flerårige

korstog at smien har satt opp et eget nettarkiv kalt «Traavik, kunst og Nord-Korea» (på civita.no), med lenker og pekere til (foreløpig) sammenlagt elleve lange og sterkt kritiske kronikker og debattinnlegg fra september 2012 til dags dato. Selvsagt er det gledelig at den samfunnsengasjerte kunsten fortsatt kan skape engasjement, diskusjon og refleksjon.

Og her har landets etter sigende ledende tankesmie, med tette ideologiske bånd til sittende regjering, satt sin egne historiker, eller historiesmed om man vil, nærmest i fulltidsstilling som antipropagandist for en serie kunstprosjekter. Skal man ta i tillegg medregne energien Civitas Bård Larsen og Fa-

cebook-Høgre-vennene hans har brukt på Traavik og Nord-Korea (men ikke så mye på kunst, dessverre), der karakteristikkene som for eksempel «rasshøl» henger løst, må aktiviteten snart begynne å regnes i årsverk.

ALLEREDE I FØRSTE debattinnlegg (11.09.12) slås det fast at kunstneren Traavik «trives i et landskap fullt på høyde med Hitlers Nürnberg-møter». I neste avsnitt spørres det retorisk: «Kunne Traavik gjort det samme i Hitler-Tyskland?». Litt senere i samme innlegg anklages jeg beviselig feilaktig for å benekte at fangeleire eksisterer i, med Civitas ord, «det nærmeste vi har kommet nasjonal-sosialisme siden det Tredje Riket».

GANG SÅ DETTE med elleve, spre det over to år, fremsatt av kredible opinionsdannere i den norske offentligheten og i stadig mer gjørmete spor: Jeg lar meg bli «vartet opp som en VIP blant regimets utkommanderte klakører» (25.10.12), «latterliggjør overlevendes beretninger fra (konsentrasjons)leirene» (11.02.14), og er en «nyttig idiot for et skrekke regime», en formulering skribenten er så fornøyd med at den gjentas allerede i neste avsnitt (19.02.14).

MIN MENTALE sunnhet har også blitt trukket i tvil, og mine motiver forsøkt mistenkeliggjort gjennom løst fremkastede påstander som jeg lett kan motbevise. Det er imidlertid ikke lett, all den stund Civita nekter å møte meg i mer nyanserte diskusjonsfora enn fem minutter på lufta. De har også konsekvent nektet å se en eneste av forestillingene de kritiserer, selv etter personlig invitasjon fra Festspilldirektøren.

Nå mener jeg, og har alltid ment, at den som vil være med på leken gjennom virksomhet som griper inn i det offentlige ordskiftet, får være forberedt på å smake steken.

Diskusjonene Civita både frivillig og ufrivillig har medvirket til er viktige og verdifulle for vår frihet. Det er tonen og virkemidlene som er problematiske.

IKKE MINST når Civita bidrar til å

BLIR MISTRODD: Morten Traavik har i pågående til 4. juni.

piske opp stemninger som resulterer i at maskerte figurer i finlandshette og med truende oppførsel sprer anti-Traavik/Nord-Korea-pamfletter på gaten, slik det skjedde i Bergen sentrum bare timer før premieren på «Kardemomyang» i forrige uke. Hva og hvem som sto bak vet ingen, siden vedkommen-

STARS AND STRIPE

Lisa Benson er en konservativ firebarnsmor som begynte å jobbe som frilans avistegner i 1992. I hjemstaten California har hun vunnet en rekke priser for sitt arbeid, og tegningene hennes trykkes i over hundre aviser.

”Maktpolitikk er den diplomatiske betegnelsen på jungelens lov.

Ely Culbertson

**SEND INNLEGG TIL
DEBATT@DAGBLADET.NO**

skrekkregime».

aget flere kunstprosjekter knyttet opp mot Nord-Korea, sist «Kardemomyang» under Festspillene i Bergen, som Foto: Thor Brodreskift / Festspillene i Bergen

de nektet å svare på spørsmål før han etter hvert forsvant.

På et prinsipielt grunnlag mener jeg at vår dyrebare frihet, også ytringsfriheten, mister sin verdi uten et visst ansvar. Civitas gjen-tatte, uforsonlige og langvarige angrep mot et enkeltmenneskes integritet faller klart innenfor straf-

felovens paragraf 247 «egnet til å skade en persons gode navn og rykte eller utsette ham for hat, ringeakt eller tap av den for hans stilling eller næring fornødne tillit».

JEG VIL DERMED parafrasere debatten rundt Mykles «Sangen om den røde rubin» og si: dersom

en kronikk kan gjelde som politianmeldelse, så foreligger den her-ved. For både meg og mine medarbeidere føles det nå viktig å få kjent Civitas beskyldninger døde og maktesløse før enda flere maskerte menn får for seg at vi er «tankeløse medløpere» for «verdens verste terrorregime».

UNIVERSITETSFORFALL: «150 000 kvadratmeter er i så dårlig stand at de regnes som lovstridig», skriver Magnussen.

Foto: Stian Lysberg Solum / NTB Scanpix

Vi får taket i hodet

Ola Magnussen Rydje

Leder av Norsk studentorganisasjon

VEDLIKEHOLD av bygningsmassen til Norges universiteter er ikke sexy. Det er kostbart, kontinuerlig pågående, og høyst nødvendig. Det er alle enige om. Men det er *overhodet* ikke sexy. For hvem vant sist et Stortingsvalg med slagordet «vi som vedlikeholder utdannings- og forskningsinfrastrukturen i Norge»? Selv ikke en fanatisk riksantikvar har «oppussing» som hjertesak i valgkampen. Dersom regjeringen skal lykkes med lovnadene om å realisere kunnskapssamfunnet er vi likevel avhengige av handlekraft på området.

PÅ TRE ÅR har Norge tapt 1,5 milliarder kroner fordi forvaltningsansvar ikke er sexy. Universitetene råtner på rot, og for hver dag vi venter med vedlikeholdet koster det statskassa en halv million kroner. Institusjonenes estimerte merkostnad av å vente i ti år vil bli ytterligere 1,8 milliarder kroner. Det er lenge siden regningen ble puttet i en skuff. Staten har for alvor gått i luksusfellen.

Er forvalterne dårlig oppdratt?

Det er som regel ikke barna som vet sitt eget beste når det kommer til et sunt kosthold. Godteri foretrekkes over husmannskosten, men de voksne holder stand. De tar ansvaret og velger fornuftens harde vei fremfor snarveien. «Spis kålroten din, gutt». Konsekvensene av ansvarsfraskrivelsen for

bygningssmassen til universitetene har imidlertid blitt så dramatisk at oppdragerrollen har snudd. I utdanningssektoren ber barna på sine knær om grønnsaker og fornuft, mens de voksne heller vil love bort sukkertøy.

Utdanningsinstitusjonenes vedlikeholdsbehov er velkjent. Allerede i oktober 2012 innrømte tidligere Kunnskapsminister Kristin Halvorsen i et brev til Riksrevisjonen at det er behov for betydelige investeringer på universitetene for at den dårlige tilstanden ikke skal gå utover samfunnsoppdraget; forskning og utdanning.

«DET VI ER henvist til nå, er å vente på at himlingen faller ned», lød bekymringen fra rektor ved UiO i høst. Jeg deler rektor Ottersens bekymring over at 150 000 kvadratmeter er i så dårlig stand at de regnes som lovstridig.

Til nå har myndighetene konsekvensfritt sett en annen vei. Nå gjenstår det å se om de vil gjøre noe med det. Før statsbudsjettet for 2015 kommer skal Kunnskapsdepartementet legge frem en langtidsplan for forskning og høyere utdanning. Der må vi forvente at statsråd Røe Isaksen legger frem en investeringsplan for hvordan vedlikeholdsetterslepet skal dekkes inn.

Regjeringen har to valg: De kan enten beholde regningen i skuffen og gå til inkasso, eller få noe som tilhører sjeldenhetene – skamros for kun å servere grønnsaker til middag. Vi har herved sendt første inkassovarsel.

Si din mening på db.no

Dagbladet forbeholder seg retten til å distribuere innsendte innlegg på trykk og i elektroniske formater.

Epost: 2400@dagbladet.no.

Tipstelefon: 24 00 00 00

PFU Dagbladet arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale, oppfordres til å ta kontakt med redaksjonen.

Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål.

Adr.: Rådhusgt. 17, 3. etg., pb 46 Sentrum, 0101 Oslo.

Tlf. 22 40 50 40. **Faks.:** 22 40 50 55. **E-post:** pfu@presse.no